

CURRICULUM VITAE van Coos Huijsen

Geboren in Den Haag, 20 maart 1939

opleiding:

Coos Huijsen deed het doctoraal examen geschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam, specialisatie moderne geschiedenis in het bijzonder op het gebied van de parlementaire geschiedenis en van de politieke cultuur.

maatschappelijke loopbaan

Na de militaire dienst begon Coos Huijsen als leraar in Delft en enige jaren later werd hij docent geschiedenis en staatsinrichting aan het Lyceum Overvoorde (1968-1972) in Den Haag.

Het leraarschap werd in de jaren zeventig enige tijd onderbroken door het lidmaatschap van de Tweede Kamer. Specialismen in de Kamer lagen op het gebied van onderwijs, cultuur, justitie en emancipatie.

In 1977 ging hij weer terug naar het voortgezet onderwijs, toen in Amsterdam. Hier werd hij conrector en in 1986 directeur/rector van de openbare scholengemeenschap Gerrit van der Veen. Dit bleef hij tot 1998. Onder zijn leiding werden er onderwijskundige vernieuwingen in gang gezet met name op het gebied van kunsteducatie. Na zijn afscheid als directeur in 1998 stelde hij op verzoek van het schoolbestuur nog een nota op over 'kunsteducatie in relatie tot multiculturele ontwikkelingen' dat gericht is op grootstedelijke situaties. Hij bepleit in dat kader 'Integraal Cultuuronderwijs' als integrerend concept voor openbaar en bijzonder onderwijs. (Zie 'De Schoolstrijd voorbij' in S&D 5/2000)

emancipatie

Zijn maatschappelijke loopbaan zou mede bepaald worden door zijn wens om zich ook in te zetten voor de homo-emancipatie. In 1977 besloot Coos Huijsen als eerste parlementariër (in Europa) openlijk voor zijn homoseksualiteit uit te komen. Tijdens de parlementaire behandeling van het nieuwe artikel I van de Grondwet, het zogenaamde non-discriminatieartikel, zette hij zich met Marcus Bakker (CPN) en Annelien Kappeyne van de Coppello (VVD) onder meer in voor een zodanige wijziging van het voorstel dat ook de discriminatie op grond van homoseksualiteit onder het grondwetsartikel kwam te vallen.

Ook buiten de Kamer heeft hij zich met de emancipatie van homoseksuelen beziggehouden. Zo werd hij bestuurslid van de Schorerstichting (1978-1981, maatschappelijke zorg in zaken rondom homoseksualiteit) en was hij actief in tal van werkgroepen en commissies, waaronder als voorzitter van de Stichting Vrije Relatierechten (1977-1981). Deze stichting organiseerde in 1977 onder meer de 'Miami Nightmare' in het Concertgebouw tegen de Amerikaanse antihomoactiviste Anita Briant en ondernam een jaar later op verzoek van Melina Mercouri met succes actie tegen de invoering van een anti-homowet in Griekenland.

Begin jaren tachtig richtte hij met enkele anderen de PvdA-Werkgroep Homo-Emancipatie op en hiervan was hij enige jaren voorzitter. Jarenlang was hij de enige rector in Amsterdam die openlijk voor zijn homoseksualiteit uitkwam. Op verzoek van B&W van Amsterdam gaf hij enige jaren (1985/1986) als voorzitter leiding aan de Gemeentelijke Werkgroep Homo-Emancipatie.

Hij is initiatiefnemer/voorzitter van Het Blauwe Fonds, HBF, dat zich inzet voor fondsvorming ten dienste van de homo-emancipatie.

politiek

Na het voorzitterschap van de Christelijk-Historische Jongeren Organisatie (1967-1970) heeft Coos Huijsen een aantal bestuurlijke functies vervuld in de toenmalige CHU. O.a. was hij lid van het dagelijks bestuur en had hij zitting in een aantal commissies van het wetenschappelijk bureau van deze partij de Jhr.Mr. De Savornin Lohman-Stichting. Met oud-minister van Justitie mr. Y. Scholten en de Zeeuwse gedeputeerde A.J. Kaland was hij lid van de 'Commissie van Drie', die door het C.H.U.- bestuur werd ingesteld na de verkiezingsnederlaag in 1967. Voorts is hij als lid van de zogenaamde Contactraad van het 'CDA in wording' en van een aantal werkgroepen nauw betrokken geweest bij de totstandkoming van het CDA. Hij was enige tijd lid van de Tweede Kamer voor de C.H.U. (Zie boven).

Na zijn overstap naar de PvdA in 1977 was hij op verschillende plaatsen actief binnen deze partij en hij was lid van de 'werkgroep politieke processen' van de Wiardi Beckman Stichting. Vanaf 1977 tot 1981 was hij bestuurslid van het met de PvdA verbonden Centrum voor Levensbeschouwing en Politiek, (later het 'Trefpunt voor levensbeschouwing en politiek'). Dit centrum liet o.m. de brochure 'Samenleven in veelvoud' verschijnen, waarin gepleit werd voor een beëindiging van discriminatie op het gebied van relatiewetgeving. Dit was een eerste stap in de richting van de openstelling van het huwelijk voor homoseksuelen. Hij was hiervan mede-auteur.

anti-apartheid/non-discriminatie

In de jaren zeventig (1973- 1980) was Coos Huijsen voorzitter van het Defence and Aid Fund (fondswerving bestrijding van de apartheidspolitiek in Zuid-Afrika).

cultuur

Sinds 1980 was Coos Huijsen bestuurslid en later voorzitter van de religieus-socialistische AG. der Woodbrookers en vanuit deze positie heeft hij de totstandkoming bevorderd van de Vereniging de Rode Hoed waarvan hij enige jaren vice-voorzitter was. In 1998 was hij interim-directeur van de culturele centrum Rode Hoed.

Sinds het begin van de jaren tachtig was hij ook redactielid en later voorzitter van de redactie van Tijd en Taak, het huidige Roodkoper, een tijdschrift op het terrein van cultuur, religie en politiek. Van 1996 tot 1998 was hij ook voorzitter van de redactieraad van dit blad.

Hij is mede/oprichter-bestuurslid van het Jongeren Cultuurfonds/Amsterdam.

publicaties

Behalve in Tijd en Taak, Voorwaarts, Socialisme & Democratie en Adrem publiceerde Coos Huijsen in verschillende andere bladen waaronder Trouw en NRCHandelsblad. Verder is hij auteur van de boeken : "Nog is links niet verloren", De Haan, (1982), "Socialisme als Opdracht" Anthos, (1986) en "De PvdA en het Von Münchhausen-syndroom", HJW Becht, (1990). Deze betreffen vooral de relatie levensbeschouwing en politiek en het thema van de partijpolitieke cultuur.

In zijn publicaties waarschuwt hij tegen technocratisch denken en besteedt hij aandacht aan de culturele dimensie van de politiek. Hij vindt de sociale cohesie van essentieel belang voor de vitaliteit van de democratie. Vanuit deze invalshoek schreef hij in 2001 het boek "De Oranjemythe, een postmodern fenomeen"(Europese Bibliotheek), dat handelt over de betekenis van het koningschap voor de Nederlandse samenleving en in 2005 ter gelegenheid van het zilveren jubileum van koningin Beatrix "Beatrix. De kroon op de republiek"(Balans). Dit was het eerste boek over koningin Beatrix waaraan ze zelf alle medewerking heeft verleend. (zie www.oranjemythe.nl)